

Μικρές ιστορίες ανώνυμων ανθρώπων σε ένα μακρινό τόπο

Μάρτιος 2006

Μέσα στον τεράστιο όγκο πληροφοριών με τις οποίες μας βομβαρδίζουν καθημερινά τα media, πέσαμε πριν λίγο καιρό πάνω σε ένα γεγονός που μας τράβηξε την προσοχή, μια απεργία των εργατών στα βρετανικά ταχυδρομεία στο Μπέλφαστ της Βόρειας Ιρλανδίας. Έτσι, είπαμε να την ψάξουμε λίγο περισσότερο, με τις λίγες δυνατότητες που έχουμε μιας και τυχαίνει να ζούμε μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Διακρίναμε, μέσα στη θολή εικόνα που έχουμε για την όλη κατάσταση, εκείνες τις εκφράσεις της ταξικής κοινότητας που μας έκαναν να αποφασίσουμε ότι αξίζει να κυκλοφορήσουμε αυτή την προλεταριακή εμπειρία αγώνα στην πόλη όπου εμείς ζούμε και αγωνιζόμαστε κάθε μέρα.

Αρχικά οφείλουμε μάλλον να πούμε δύο λόγια για το κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο έγινε η απεργία των ταχυδρομικών υπαλλήλων. Η ταχυδρομική υπηρεσία στο Ηνωμένο Βασίλειο (η αντίστοιχη υπηρεσία των «Ελληνικών Ταχυδρομείων» δηλαδή) είναι τα «Βασιλικά Ταχυδρομεία» (Royal Mail). Ο όμιλος Royal Mail είναι δημόσια επιχείρηση υπό την ιδιοκτησία της κυβέρνησης. Αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους εργοδότες στο Ηνωμένο Βασίλειο, καθώς απασχολεί γύρω στις 200.000 άτομα. Η εταιρεία προς το παρόν είναι η κυρίαρχη στην ταχυδρομική βιομηχανία της χώρας και ο (μεικτός) τζίρος της ξεπερνάει τα 8 δισεκατομμύρια λίρες το χρόνο. Ωστόσο, το βρετανικό κράτος έχει ξεκινήσει εδώ και κάποια χρόνια μια προσπάθεια απελευθέρωσης της αγοράς στο συγκεκριμένο τομέα. Η προσπάθεια αυτή εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο (για το οποίο υπάρχει και η αντίστοιχη οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης) απορύθμισης του δημοσίου τομέα, συμπεριλαμβανομένων και των ταχυδρομικών υπηρεσιών. Ήδη κάποιες ξένες ταχυδρομικές υπηρεσίες, όπως η γερμανική και η ολλανδική, αρχίζουν να διεκδικούν ένα κομμάτι της αγοράς στο Ηνωμένο Βασίλειο. Έτσι, τα Royal Mail βρίσκονται σε ένα μεταβατικό στάδιο. Μάλιστα, η εταιρεία αυτοπαρουσιάζεται ως εξής: «Σήμερα αναδιαρθρώνουμε την εταιρεία μας για να ανταποκριθούμε στις μεταβαλλόμενες ανάγκες των πελατών μας και στις απαιτήσεις του ανταγωνισμού. Στόχος μας είναι να γίνουμε η ανώτερη ταχυδρομική υπηρεσία στον κόσμο». Αυτό που βρίσκεται πίσω από τα αστραφτερά λόγια των στελεχών της εταιρείας είναι η αναπροσαρμογή της δομής της, πάνω στην κίνηση προς την ιδιωτικοποίηση και το άνοιγμα της αγοράς. Από τη δική μας σκοπιά, αυτό μεταφράζεται σε αύξηση της παραγωγικότητας και ένταση του ελέγχου και της πειθάρχησης των εργατών, κάτι που επιβεβαιώσαμε από μαρτυρίες των τελευταίων ή άρθρα πολιτικών οργανώσεων σχετικά με τις εργασιακές συνθήκες τα τελευταία χρόνια. Τα τελευταία χρόνια, ο ισχυρισμός ότι «πρέπει να είμαστε παραγωγικοί για να αντεπεξέλθουμε στον εντεινόμενο ανταγωνισμό» αποτελεί σταθερά ένα κομμάτι της εσωτερικής προπαγάνδας της διοίκησης. «Δεν υπάρχει άλλη επιλογή», υποστηρίζουν, στάση την οποία συμμερίζεται και το Σωματείο των Εργατών

στις Επικοινωνίες (Communication Workers' Union - CWU), παρόλο που αυτό πρόσφατα ξεκίνησε μια καμπάνια ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και την απορύθμιση. Το CWU προσπαθεί αυτή τη στιγμή να διαπραγματευτεί το πάγωμα των απολύσεων, με αντάλλαγμα την εγγύηση για την αύξηση της παραγωγικότητας. Ο συμβιβασμός αυτός είναι, βέβαια, πολύ εύθραυστος, αφού η διοίκηση θα απαιτήσει στο άμεσο μέλλον ακόμα έναν κύκλο απολύσεων.

Όσον αφορά τη σύνθεση του εργατικού δυναμικού στα βρετανικά ταχυδρομεία, αυτή μάλλον εξαρτάται από τη συγκεκριμένη περιοχή της χώρας. Στο Λονδίνο και στα περισσότερα μεγάλα αστικά κέντρα, το εργατικό δυναμικό είναι ένα μίγμα Βρετανών και μεταναστών εργατών. Στην επαρχία η πλειοψηφία είναι λευκοί Βρετανοί. Το ίδιο ισχύει και για το Μπέλφαστ, όπου ο βασικός διαχωρισμός ανάμεσα στους εργάτες είναι αυτός ανάμεσα σε προτεστάντες και καθολικούς. Οι ταχυδρομικοί εργάτες αποτελούν ένα από τα μαχητικότερα κομμάτια του προλεταριάτου στο Ηνωμένο Βασίλειο, μαζί με τους σιδηροδρομικούς και τους εργάτες στο μετρό του Λονδίνου. Πολλές φορές έχουν παρακάμψει τη νομοθεσία ενάντια στις απεργίες (η οποία θεσπίστηκε από την κυβέρνηση της Θάτσερ και έχει διατηρηθεί αυτούσια από τους Εργατικούς) και έχουν προχωρήσει σε «παράνομες» απεργίες. Ωστόσο, η άποψη ενός συντρόφου που δουλεύει ως ταχυδρόμος στο Λονδίνο, είναι ότι οι δράσεις τους δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι ξεκάθαρα ενάντια στη συνδικάτα, αφού παρόλο που έρχονται σε ρήξη με την κεντρική πολιτική του CWU, οδηγούνται πολλές φορές από τους συνδικαλιστές της βάσης.

Σχετικά με το Μπέλφαστ, πρόκειται (όπως είναι γνωστό) για ένα εξαιρετικά διαιρεμένο κοινωνικό έδαφος. Η ευρύτερη μητροπολιτική περιοχή έχει πληθυσμό περίπου μισό εκατομμύριο. Από τα τέλη της δεκαετίας του '60, δεκαετία που χαρακτηρίστηκε από έντονη απο-βιομηχανοποίηση της περιοχής και τεράστια αύξηση της ανεργίας (γεγονός που πιστεύουμε ότι δεν είναι συμπτωματικό), είναι συχνές οι συμπλοκές ανάμεσα στο καθολικό και το προτεστάντικο κομμάτι του πληθυσμού. Η πόλη είναι διαχωρισμένη από δεκάδες εσωτερικά «σύνορα ειρήνης» (peace lines). Πρόκειται για σιδερένιους τοίχους, στην κορυφή των οποίων υπάρχει συρματόπλεγμα, που χωρίζουν τις προτεστάντικες από τις καθολικές περιοχές. Οι πύλες που επιτρέπουν τη διέλευση φυλάσσονται από την αστυνομία. Η ανεργία στην πόλη είναι σήμερα επίσημα γύρω στο 5%. Συνήθως, οι απεργίες στην περιοχή του Μπέλφαστ ξεκινάνε από τοπικά ζητήματα. Παρόλο που τα επίσημα συνδικάτα προσπαθούν τις περισσότερες φορές να τις περιορίσουν, υπάρχει μια παράδοση στο τοπικό προλεταριάτο να σταματάει οποιαδήποτε εργασία σχετίζεται με έναν τομέα που απεργεί.

Κλείνοντας το εισαγωγικό κομμάτι, θα θέλαμε να σημειώσουμε ότι δεν είναι σκοπός μας εδώ να κάνουμε μια εκτεταμένη έρευνα πάνω στην κοινωνική-ιστορική συνθήκη του Ηνωμένου Βασιλείου (και συγκεκριμένα της Βόρειας Ιρλανδίας) και τον ταξικών αγώνων στη χώρα, για τους οποίους και η δικιά μας εικόνα είναι αρκετά ελλιπής. Παρουσιάσαμε απλά κάποια στοιχεία για να γίνει καλύτερα κατανοητό το πλαίσιο της απεργίας των εργατών στα ταχυδρομεία και η σημασία που εμείς είδαμε σ' αυτή.

Γιατί λοιπόν να δημοσιεύσουμε ένα κείμενο στην Ελλάδα για μια απεργία που έγινε κάπου μακριά και κατά πάσα πιθανότητα κανένας δεν άκουσε τίποτα γι' αυτή; Θεωρούμε ότι μπορούμε πάντα να διδαχτούμε από

τις προλεταριακές εμπειρίες αντίστασης και να προχωρήσουμε το δικό μας αγώνα μέσα από την κριτική των υποκειμενικών αδυναμιών και των ορίων των διαφόρων αγωνιζόμενων κομματιών της τάξης μας. Οι δυνάμεις μας είναι μικρές γι' αυτό αναγκαζόμαστε να επιλέγουμε **να κυκλοφορούμε** εκείνες της εμπειρίες που πιστεύουμε ότι συνεισφέρουν περισσότερο προς την κομμουνιστική κατεύθυνση. Ο αγώνας των εργατών στα ταχυδρομεία της Βόρειας Ιρλανδίας δεν ήταν καθαρός, όπως και κανένας άλλος. Εμπειρείε όμως μια πολύ σημαντική κίνηση προς το ξεπέρασμα των διαχωρισμών της τάξης και μια (άρρητη και αντιφατική, είναι η αλήθεια) κριτική της πολιτικής, που είναι και τα στοιχεία που θέλουμε να αναδείξουμε εδώ. Εξάλλου, όπως το κεφάλαιο και η εκμετάλλευσή μας είναι παγκόσμια είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε παγκόσμια και την άρνηση αυτού του κόσμου. Ο αγώνας των ταχυδρόμων αποτελεί στιγμή ενός ευρύτερου πεδίου αγώνων που βλέπουμε να εξελίσσονται στη Γαλλία ενάντια στον CPE, στην Ελλάδα ενάντια στο κλείσιμο εργοστασίων και στην νέα εργασιακή και ασφαλιστική νομοθεσία, στις ΗΠΑ ενάντια στο νέο νόμο του κράτους για τη μεταναστευτική πολιτική. Με μια πρώτη ματιά οι αγώνες φαίνονται να μην έχουν καμία σχέση μεταξύ τους. Ωστόσο, εκείνο που διαπερνά αυτές τις στιγμές είναι μια παγκόσμια αντικειμενική συνθήκη, η αδυναμία του κεφαλαίου να ενσωματώσει πλέον υλικά, πολιτικά και ιδεολογικά μεγάλα κομμάτια της τάξης. Εκείνο που λείπει, που είναι εξάλλου και ο στόχος, είναι η υποκειμενική σύνδεση των αγωνιζόμενων προλετάρων. Να γίνει εκείνη η ποιοτική ρήξη που θα μετατοπίσει τους αγώνες από την επιδίωξη μιας (καλύτερης) θέσης στην κοινότητα του κεφαλαίου στη συνολική καταστροφή αυτής της κοινότητας. Η συζήτηση που μας ενδιαφέρει σαν κομμουνιστές προλετάρους είναι αυτή γύρω από τα υποκειμενικά και αντικειμενικά χαρακτηριστικά της νέας ταξικής σύνθεσης που κινούνται προς αυτή τη ρήξη.

Οι πρώτες σταγόνες...

[1] Επίσης, να σημειώσουμε ότι παράνομες απεργίες στον τομέα των ταχυδρομείων είχαν προηγηθεί το 2001, στην οποία συμμετείχαν 3000 ταχυδρομικοί στη βορειοδυτική Αγγλία, το 2003, η οποία επεκτάθηκε σε 16 πόλεις και για 17 ημέρες στο Όξφορντ το Μάρτη του 2004.

Τα τελευταία χρόνια ο έλεγχος του εργατικού δυναμικού στα Royal Mail έχει ενταθεί ασφυκτικά, κάτι που όπως προαναφέραμε συμπεριλαμβάνεται στην τακτική της απορύθμισης. Το περιστατικό που πυροδότησε την απεργία ήταν η άσκηση πειθαρχικής δίωξης σε δύο εργάτες της ταχυδρομικής αποθήκης στην οδό Tomb στο βόρειο Μπέλφαστ. Ο ένας από αυτούς πιάστηκε να καταγράφει τις περιπτώσεις τραμπουκισμού από τη διοίκηση. Στις 31 του Γενάρη, 200 εργάτες στη συγκεκριμένη αποθήκη παράτησαν τη δουλειά τους και κατέβηκαν σε απεργία χωρίς την έγκριση του CWU. Το αίτημα των απεργών ήταν η διενέργεια έρευνας από ανεξάρτητο φορέα σχετικά με την τακτική της διοίκησης και τις πειθαρχικές διαδικασίες. Αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που οι εργάτες αντέδρασαν στην τακτική της διοίκησης των Royal Mail. Παρόμοιες κινήσεις χωρίς την έγκριση του σωματείου είχαν λάβει χώρα τον περασμένο Φεβρουάριο και Σεπτέμβριο [1].

Η άμεση αντίδραση της διοίκησης των Royal Mail ήταν να δηλώσει ότι δεν θα προχωρήσει σε καμία διαπραγμάτευση εφόσον η απεργία είναι παράνομη, από τη στιγμή που δεν έχει την έγκριση του σωματείου. Το CWU θα έπρεπε να αναγκάσει τους εργάτες να επιστρέψουν στη δουλειά.

...και η καταϊγίδα

Σε ένδειξη αλληλεγγύης στους απεργούς και ως απάντηση στη στάση των Royal Mail, μέχρι τις 3 του Φλεβάρη είχαν εμπλακεί στην απεργία και οι εργάτες του νότιου και του δυτικού τομέα του Μπέλφαστ. Στις 4 Φλεβάρη προχώρησαν σε απεργία και οι εργάτες του ταχυδρομικού γραφείου στην περιοχή Mallusk, με αποτέλεσμα οι παραδόσεις του ταχυδρομείου να σταματήσουν σχεδόν σε όλη την πόλη και σε μεγάλο κομμάτι της Βόρειας Ιρλανδίας. Τα Royal Mail διατήρησαν την ίδια στάση και μάλιστα μετέφεραν 50 διοικητικά στελέχη από διάφορες περιοχές της Αγγλίας στο Μπέλφαστ για να αντικαταστήσουν τους απεργούς, ώστε να συνεχιστεί η παράδοση του ταχυδρομείου, τουλάχιστον στις επιχειρήσεις της περιοχής. Η επέκταση της απεργίας στο γραφείο στο Mallusk αποτέλεσε σημαντικό πλήγμα για τα Royal Mail και όταν οι εργάτες μπλόκαραν το δρόμο προς το ταχυδρομικό γραφείο για να σταματήσει η μεταφορά του ταχυδρομείου από τους απεργοσπάστες, καλέστηκε η PSNI (Αστυνομική Υπηρεσία της Βόρειας Ιρλανδίας) και το μπλόκο διαλύθηκε.

Οι διαχωρισμοί...

Γενικά η στάση του επίσημου συνδικαλιστικού κινήματος ήταν αυτή της μη εμπλοκής, καθώς οποιαδήποτε σύνδεση μπορεί να τους οδηγούσε στο να δεχτούν κατηγορίες, εξαιτίας των αντι-απεργιακών νόμων του Βρετανικού κράτους.

Το CWU πήρε αμέσως τις αποστάσεις του, ξεκαθαρίζοντας ότι δε θα στηρίξει μια απεργία που είναι παράνομη. Προσπάθησε πολλές φορές να επαναφέρει τους εργάτες στη δουλειά. Όπως δήλωσε ένας αντιπρόσωπός του, «η επίσημη γραμμή του CWU είναι ότι αυτή δεν είναι δική μας μάχη και δε θα εμπλακούμε όσο η απεργία παραμένει ανεπίσημη». Παρόλο που σε καμία στιγμή το CWU δε στήριξε την απεργία, προσπάθησε να διατηρήσει μια διαμεσολαβητική στάση, δηλώνοντας ότι η διοίκηση των Royal Mail θα έπρεπε να διαπραγματευτεί με τους εργάτες. Η ανάγκη να διατηρήσει μια δίοδο επαφής με τους εργάτες ενισχύθηκε και από τις πιέσεις των Royal Mail, καθώς κατά τη διάρκεια της απεργίας απειλήθηκαν προσωπικά 4 αντιπρόσωποι του σωματείου ότι θα τιμωρηθούν με πρόστιμο ή ακόμα και θα χάσουν τη δουλειά τους αν δεν καταφέρουν να αναγκάσουν τους απεργούς να επιστρέψουν στα πόστα τους. Το CWU διατήρησε επίσης πυροσβεστικό ρόλο όσον αφορά τυχόν επέκταση της απεργίας και σε άλλα ταχυδρομικά γραφεία της χώρας [2]. Πάντως, υπήρχαν μέλη της βάσης του CWU που στήριζαν την απεργία.

Το Γενικό Συνδικάτο της Μεγάλης Βρετανίας (General Municipal Boilermakers - GMB) κράτησε παρόμοιες αποστάσεις, ανακοινώνοντας μάλιστα στο BBC ότι οι λόγοι για τους οποίους γίνεται η απεργία είναι πλαστοί και ότι αυτή έχει γίνει πολύ καταστροφική (sinister). Η λέξη «sinister» δεν είναι αθώα για τους κατοίκους της Βόρειας Ιρλανδίας, καθώς έχει συνδεθεί με τη δράση παραστρατιωτικών ομάδων. Ωστόσο, διάφορα συνδικάτα βάσης όπως και τοπικά σωματεία στήριξαν την απεργία, πολλές φορές και υλικά. Για παράδειγμα το Belfast and Districts Trades Union Council δημιούργησε μια

[2] Η απεργία δεν εξαπλώθηκε σε άλλες περιοχές της Βόρειας Ιρλανδίας και της Μεγάλης Βρετανίας πέρα από το Μπέλφαστ.

[3] Ιρλανδική αναρχική οργάνωση που εκδίδει το Working Class Resistance.

[4] Πρόκειται για το ισχυρότερο τροτσικιστικό κόμμα στον κόσμο εν ζωή (ας ελπίσουμε ότι θα πεθάνει σύντομα).

[5] Σε μια περίπτωση, τα media τόνισαν την παρεμπόδιση της σωστής λειτουργίας ενός νοσοκομείου της πόλης εξαιτίας της απεργίας στα ταχυδρομεία.

[6] Ο όρος «loyalist» χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά αναφορικά με την Ιρλανδία το 1790 και αναφερόταν σε εκείνους τους προτεστάντες που αντιδρούσαν στη χειραφέτηση των καθολικών. Στη σύγχρονη Βόρεια Ιρλανδία αναφέρεται στους ένθερμους οπαδούς της πολιτικής ένωσης της Μεγάλης Βρετανίας με τη Βόρεια Ιρλανδία. Ο όρος όμως συνηθίζεται να αναφέρεται (με τη διαμεσολάβηση των media) στις ακραίες πτέρυγες των «ενωτικών» που διαπράττουν δολοφονίες ή απειλές δολοφονίας προς υπεράσπιση της κοινότητάς τους. Υπάρχουν κάποιες παραστρατιωτικές ομάδες που χαρακτηρίζονται ως loyalists, όπως η Ulster Defense Association (UDA), η Ulster Freedom Fighters (UFF), η Loyalist Volunteer Force (LVF) και η Ulster Volunteer Force (UVF).

ομάδα υποστήριξης των απεργών, η οποία στη συνέχεια πλαισιώθηκε από συνδικαλιστές άλλων κλάδων (πυροσβέστες για παράδειγμα), μέλη του Organise! [3] και του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (Socialist Workers Party - SWP) [4]. Η ομάδα υποστήριξης συγκέντρωσε χρήματα για τη στήριξη της απεργίας και προπαγάνδισε τα αιτήματα των ταχυδρόμων.

Η τακτική των Royal Mail από την άλλη πλευρά ήταν να χρησιμοποιήσει τα οξυμένα αντανάκλαστα του διαχωρισμού στο προλεταριάτο της Βόρειας Ιρλανδίας. Φυσικά, τα τοπικά και εθνικά media είχαν πρωταγωνιστικό ρόλο. Κάθε ανακοίνωση της διοίκησης της εταιρείας τόνιζε τον παράνομο χαρακτήρα της απεργίας και τις δυσκολίες που αυτή προκαλούσε στην εξυπηρέτηση του πληθυσμού [5]. Ο εργάτης που κρατούσε τις σημειώσεις των τραμπουκισμών κατηγορήθηκε ότι κατέγραφε τις πινακίδες των στελεχών της διοίκησης με στόχο να τους απειλήσει. Επίσης αφέθηκε να διαρρεύσει στα media ότι οι απεργοί απείλησαν τηλεφωνικά έναν εργαζόμενο που δε συμμετείχε στην απεργία. Βέβαια τίποτα δεν επιβεβαιώθηκε. Μάλιστα, οι απεργοί εργάτες χαρακτήρισαν επικίνδυνα τα παιχνίδια της διοίκησης. Κρίνοντας από το παρελθόν, μάλλον έχει μια βάση αυτή η δήλωση. Το 2002, μια ομάδα παραστρατιωτικών (Loyalists [6]) πυροβόλησε και σκότωσε έναν καθολικό εργάτη στα ταχυδρομεία καθώς πήγαινε στη δουλειά του. Άλλοι καθολικοί εργάτες απειλήθηκαν επίσης. Τελικά, αυτή η προσπάθεια διαίρεσης απαντήθηκε με μια πορεία 20000 ανθρώπων στο κέντρο του Μπέλφαστ.

...και η έμπρακτη κριτική τους

Αυτό που θεωρήσαμε ως το σημαντικότερο στοιχείο της απεργίας (και το οποίο μας έκανε να ασχοληθούμε παραπάνω) ήταν η ενωμένη δράση καθολικών και προτεστάντων προλετάρων. Η ταξική αυτή αλληλεγγύη, μέσα στην προσπάθεια αντίστασης στις κοινές συνθήκες εκμετάλλευσης, αποτέλεσε την υλική κριτική στο διαχωρισμό (που μάλιστα στη συγκεκριμένη περιοχή του πλανήτη αποτελεί πραγματικά ένα σχίσμα στο προλεταριάτο), κριτική η οποία κορυφώθηκε στις 14 του Φλεβάρη. 500 ταχυδρόμοι διοργάνωσαν αυτόνομα πορεία στην οποία συμμετείχαν πάνω από 3000 άτομα. Κινήθηκε προς το κέντρο της πόλης περνώντας από την προτεστάντικη οδό Shankill στην καθολική οδό Falls (πρόκειται για δρόμους-σύμβολα του θρησκευτικού διαχωρισμού του Μπέλφαστ). Στη διαδρομή η πορεία πέρασε διαμέσου του «συνόρου ειρήνης» στην οδό Lanark, η οποία αποτελεί ένα υλικό και συμβολικό σύνορο ανάμεσα σε δύο συνοικίες που μοιάζουν να είναι δυο διαφορετικοί κόσμοι. Η πορεία βρήκε πολύ μεγάλη στήριξη από τον κόσμο της πόλης, ενώ ταυτόχρονα ήταν μια κίνηση κοινωνικοποίησης του αγώνα. Εδώ εντοπίζουμε ακόμα ένα ουσιαστικό στοιχείο της απεργίας, το γεγονός ότι τέθηκε ρητά και επιδιώχθηκε να απαντηθεί το ζήτημα της εξόδου του αγώνα από το χώρο εργασίας, ώστε αυτός να διεξαχθεί στο κοινωνικό έδαφος της πόλης. Πιστεύουμε ότι είναι προτιμότερο να δούμε τις προλεταριακές αρνήσεις στα λόγια των ίδιων των εργατών:

«Η πορεία αποτέλεσε τεράστια ώθηση για το ηθικό μας. Ήταν ιστορικής σημασίας. Δεν έχω ξαναβρεθεί στο Shankill. Πάνε πάνω από 70 χρόνια

από τότε που οι εργάτες έκαναν ενωμένοι πορεία και στους δύο δρόμους».

«Γιατί μας φοβούνται τόσο; Είμαι καθολικός από την οδό Falls, αλλά όταν περπατούσαμε στο Shankill, ο κόσμος ζητωκραύγαζε - καθολικοί και προτεστάντες μαζί».

«Οι εργάτες έχουν πάντα την πρωτοβουλία ενάντια στο φανατισμό, όχι οι πολιτικοί. Εμείς βρισκόμαστε στη γραμμή του πυρός των επιθέσεων και των παρενοχλήσεων, τη στιγμή που οι πολιτικοί μπορούν να κρύβονται στα γραφεία τους».

«Στην πραγματικότητα ο (θρησκευτικός) σεχταρισμός δημιουργεί διαχωρισμούς ανάμεσα στους εργάτες και αυτοί οι διαχωρισμοί επιτρέπουν στα αφεντικά και τους πολιτικούς να μας επιτίθενται».

«Στις κοινότητες μας, στα διαχωρισμένα γκέτο μας νιώθουμε απομονωμένοι και αδύναμοι. Αλλά καθώς περνάμε στη δράση δηλώνουμε κάτι διαφορετικό. Δείχνουμε τη δύναμή μας ως εργάτες - οι προτεστάντες εργάτες δίπλα στους καθολικούς εργάτες, οι άντρες δίπλα στις γυναίκες».

Ναι, δεν έχουμε μπανάνες: οι προλετάριοι ενωμένοι στο Μπέλφαστ το 1932

Η τελευταία φορά (πριν από μια παρόμοια πορεία των πυροσβεστών το 2002-2003) που προτεστάντες και καθολικοί εργάτες κάνανε μαζί πορεία διαμέσου του Falls και του Shankill ήταν το 1932. Εκείνη τη χρονιά, εξαιτίας της ύφεσης, υπήρξε μια κατακόρυφη αύξηση των απολύσεων και της ανεργίας. Οι εργάτες βγήκαν στους δρόμους απαιτώντας αυξήσεις των μισθών, κατάργηση της εργασίας κατ' αποκοπή, κατάργηση του μισθού με το κομμάτι και απολαβές για τις εξωτερικές εργασίες όσο προβλεπόταν από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Στις 3 του Οκτώβρη του 1932, 2000 εργάτες αρνήθηκαν να δουλέψουν και πραγματοποιήθηκε μια πορεία 20000 ανθρώπων που πέρασε μέσω των Falls και Shankill. Οι μόνοι ουδέτεροι στίχοι που γνώριζαν και οι δύο κοινότητες ήταν το «Yes, we have no bananas», οι οποίοι επαναλαμβάνονταν συνεχώς. Η εφημερίδα Irish Worker's Voice (Η φωνή του Ιρλανδού εργάτη) είχε γράψει τότε: «Αυτή ήταν η εργατική τάξη - όχι τα πολιτικά κόμματα ή οι θρησκευτικές κλίκες. Οι παλιές διαφορές και προκαταλήψεις εξαφανίστηκαν, διαλύθηκαν μέσα στην κοινή δυστυχία και την κοινή ανάγκη». Η κυβέρνηση της Βόρειας Ιρλανδίας απάντησε ανακηρύσσοντας την επόμενη διαδήλωση παράνομη. Όταν αυτή πραγματοποιήθηκε, η αστυνομία επιτέθηκε στους διαδηλωτές σκοτώνοντας 2 άτομα και τραυματίζοντας άλλα 100. Κατά τη διάρκεια της κηδείας των νεκρών εργατών δεκάδες χιλιάδες προλετάρια γέμισαν τους δρόμους του Μπέλφαστ. Τελικά, κατακτήθηκε μια αύξηση του μισθού από 8 σε 20 σελίνια την εβδομάδα.

Η επόμενη μέρα ξανά στη δουλειά

Οι ταχυδρομικοί υπάλληλοι έληξαν την απεργία τους στις 17 του Φλεβάρη, αφού η διοίκηση των Royal Mail αποφάσισε να συνθηκολογήσει. Οι εργάτες κέρδισαν το αρχικό τους αίτημα για μια ανεξάρτητη έρευνα των εργασιακών σχέσεων στην εταιρεία και ταυτόχρονα έσπασαν το συμβιβασμό για 12 μήνες χωρίς απεργία. Εκείνο όμως για το οποίο πραγματικά αγωνίστηκαν

δεν ήταν το ένα ή το άλλο συγκεκριμένο αίτημα, αλλά η **αξιοπρέπεια** τους. Αυτό μας έδειξαν καταρχήν οι μαρτυρίες των ίδιων που μπορέσαμε να βρούμε. Αυτό μας έδειξε επίσης και το γεγονός ότι από κάποια φάση και μετά, ένα από τα κεντρικά αιτήματα της απεργίας έγινε η μη ποινικοποίηση των ίδιων των εργατών που συμμετέχουν στην απεργία. Το SWP και τα διάφορα μικρότερα γκρουπούσκουλα της αριστεράς θεώρησαν κατά τη διάρκεια του αγώνα ότι η νίκη των ταχυδρόμων θα ήταν η κατάκτηση του αιτήματος της ανεξάρτητης έρευνας. Για εμάς, το ουσιαστικό περιεχόμενο της όλης κινητοποίησης βρίσκεται στις τάσεις που είδαμε προς τη συγκρότηση μιας ταξικής κοινότητας αγώνα, προς το ξεπέραςμα του διαχωρισμού και ταυτόχρονα στην άρρητη κριτική της πολιτικής και της διαμεσολάβησης που φάνηκε και στις μαρτυρίες που παραθέσαμε παραπάνω. Το ζήτημα δεν είναι να εξασφαλίσουμε μια δημοκρατικότερη διαχείριση της πώλησης των εαυτών μας [7], μιας και η ίδια η προλεταριακή μας ύπαρξη σημαίνει αναξιοπρέπεια και εκμετάλλευση. Δεν υπάρχει αξιοπρέπεια στη ζωή μας όσο ο κόσμος του κεφαλαίου δεν ξηλώνεται από τη ρίζα του. Όπως δήλωσε και ένας από τους απεργούς ταχυδρόμους, «σήμερα, ακόμα δεν έχουμε μπανάνες»!

[7] Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θα αγωνιστούμε για να κατακτήσουμε όσα μπορούμε περισσότερο στο καθημερινό πεδίο του ταξικού ανταγωνισμού

Blaumachen
Μάρτης του 2006

Ευχαριστούμε τον Niels και το Γιώργο για τη βοήθειά τους στη συγκέντρωση του υλικού γι' αυτό το κείμενο.